

СПРАВЖНІЙ КАПІТАН

З 1850 року в Англії, а потому і в США та Європі почали одна за одною з'являтися книги, автор яких називав себе «капітаном Майн Рідом». І сказати, що вони були вельми популярні, — отже, нічого не сказати. Ці книги захоплювали і підлітків, і дорослих, ними зачитувались, їх передавали з рук до рук, герої цих творів ставали персонажами дитячих ігор, вони збуджували уяву, кликали до незвіданого. Недарма Девід Лівінгстон, славнозвісний дослідник Африки, в останньому листі, що його він надіслав із джунглів незадовго до своєї загибелі, писав: «Читачі книжок Майн Ріда — це той матеріал, з якого виходять мандрівники».

Та й саме життя цього славетного письменника схоже на яскравий роман з драматичним фіналом.

Томас Майн Рід (1818—1883), шотландець за походженням, народився в Північній Ірландії в сім'ї пресвітеріанського пастора. Він здобув чудову, як на свій час, освіту — закінчив класичну школу, а потім Королівський університетський коледж у Белфасті. Хлопець цікавився математикою, латинською та грецькою мовами, риторикою, та аж ніяк не богослов'ям, чим неабияк засмучував батьків, які мріяли бачити сина пастором.

Уже тоді в юначому серці спалахнула пристрасть до мандрів і романтичних пригод — а надто ж вабила його Америка з її неозорими неосвоєними просторами. Проте потайки покидати рідну домівку юнакові не довелося — батьки, зрозумівши, що прагнення їхнього сина далекі від церковної кар'єри, самі купили йому квиток на пароплав, що вирушав через океан, ще й дали трохи грошей на щоденні потреби.

У 1840 році Майн Рід прибув до Нового Орлеана — найбільшого на той час міста рабовласницького Півдня. Там він дуже швидко вигрошився, тож мусив

братися до будь-якої роботи. До того ж з'ясувалося, що освіта, здобута на батьківщині, тут не має жодного застосування. Аби заробити на прожиття, юнак був змушений працювати у фірмі, що перепродувала «живий товар», звідки він невдовзі звільнився, відтак служив продавцем у крамниці, домашнім учителем, мандрівним актором, був учасником торговельних і мисливських експедицій, що організовувалися вглиб прерій.

1842—1843 рр. — це час перших літературних вправ Майн Ріда — віршів та драматичних творів, що, втім, не мали особливого успіху. А восени 1846 року він перебрався до Нью-Йорка, де влаштувався на роботу до популярного тижневика «Дух часу». Але всидів у редакції недовго — саме тоді почалася війна між США та Мексикою, і Майн Рід, дізнавшись про формування добровольчих загонів, став до їхніх лав одним з перших. У березні 1847 року в складі Першого нью-йоркського волонтерського полку він зійшов на облявок корабля, що вирушав до берегів Південної Мексики.

Під час бойових дій лейтенант Майн Рід виявив справжні чудеса хоробрості, а в перервах між боями і походами писав статті та репортажі, що публікувалися у «Духові часу». Проте 13 вересня 1847 року, йдучи на приступ фортеці Чапультепек у передмісті Мехіко, він дістав важке поранення в стегно, знепритомнів через втрату крові й залишився на полі бою, завалений тілами вбитих. Майн Ріда визнали загиблим, в американських газетах з'явилися некрологи, а родина в Північній Ірландії отримала повідомлення про його смерть.

Та якимсь дивом письменнику вдалося вижити. Покинувши шпиталь, він кілька місяців пробув у Мексиці, знайомлячись із країною і вивчаючи її природу, а навесні 1859 року вийшов у відставку в чині капітана й повернувся до Нью-Йорка, щоб і надалі займатися журналістикою. Саме тоді він почав писати свій перший роман, в основу якого лягли його власні враження від пережитого на Мексиканській війні.

Проте в Америці знайти видавця не пощастило — і майбутня літературна знаменитість вирушає до Англії. Але не заради публікації книжки: у кількох європейських країнах спалахнули визвольні революції, і в США формувалися добровольчі загони для надання допомоги повстанцям у Баварії та Угорщині. На чолі загону волонтерів Томас Майн Рід відплив до Європи, але, на жаль, спізнився — революцію на той час уже придушили. Розпродавши зброю, він відрядив своїх однодумців на батьківщину, а сам залишився в Англії.

У Лондоні на нього чекала не тільки літературна слава, а й щастя всього його життя. Тридцятирічний Майн Рід з першого погляду закохався в тринадцятирічну дівчинку з аристократичної родини — Елізабет Хайд. Через два роки, здолавши відчайдушний опір Елізабетової рідні, він одружився з коханою, яка стала його вірною супутницею, а потім і хранителькою літературної спадщини письменника.

Успіх першого роману Майн Ріда — «Вільні стрільці» (1850) — привернув до нього увагу видавців, і починаючи від 1851 року на прилавках книгарень регулярно з'являлися його повісті для дітей, героями яких ставали підлітки, котрі опинялися в екстремальній ситуації. Першою вийшла повість «Житло в пустелі», далі — діалогія «Хлопчики-мисливці, або Пригоди у пошуках білого бізона», за нею — ще два десятки надзвичайно захопливих оповідань, сповнених неймовірних пригод.

Одночасно письменник працював і над «дорослими» книгами. Після «Вільних стрільців» вийшов роман «Мисливці на скальпи», який став справжнім бестселером — від часу його першого видання тільки у Великій Британії було продано понад мільйон примірників книги. Шалений успіх мали також романи «Білий вождь», «Квартеронка», «Оцеола»; але вершиною творчості Майн Ріда, його шедевром, поза всяким сумнівом, став роман «Вершник без голови».

Було б дивно, якби в житті цього незвичайного чоловіка все складалося гладесенько-рівнесенько. Отримуючи чималі гонорари, 1866 року він задумав збудувати поблизу Лондона величезну гасіенду (маєток) у мексиканському стилі. Ця затія довела Майн Ріда до того, що він опинився по самі вуха в боргах. Від цілковитого розору письменника врятувало опублікування «Вершника без голови». Утім невдала спроба не зупинила невгамовного відставного капітана — він заснував власну газету, яка скоро прогоріла і вже за півроку припинила своє існування.

Після цих невдач Майн Рід вирішив знову їхати до Америки, сподіваючись там спромогтися на гроші й виправити таким чином своє фінансове становище. У Нью-Йорку він опублікував низку коротких романів на замовлення видавництва *Beadle and Adams Co.*, які відродили його письменницьку славу. А тим часом у Європі — Франції, Німеччині та Росії — почали одна по одній, мов гриби після дощу, з'являтися літературні підробки, що їх невідомі ремісники публікували під його популярним ім'ям-псевдонімом «Капітан Майн Рід».

У 1869 році письменник заснував пригодницький журнал для американських підлітків, але його видання так само невдовзі довелося припинити: у лютому 1870 року знову відкрилася рана, якої він зазнав на Мексиканській війні. Лікарі визнали стан Майн Ріда безнадійним, але впертий капітан виграв і цю битву зі смертю. За чотири роки все повторилося знову, почалося зараження крові, і цього разу письменникові знадобилося понад півроку, щоб нарешті звестися на ноги. Проте він до кінця життя залишився інвалідом і не міг пересуватися без милиць, постійно пересилуючи тяжкий біль.

Разом з родиною він повернувся до Англії, де й замешкав на фермі, час від часу продовжуючи літературну працю. Саме тоді він написав романи «Капітан стрільців», «Королева озер» і «Гвен Уїнн».

На початку жовтня 1883 року давня рана далася взнаки, і Майн Рід остаточно втратив здатність пересуватися. А за кілька тижнів помер.

Утім капітан Майн Рід і цього разу примудрився обдурити смерть: ще довгих шість років після того, як перестало битися серце письменника, виходили друком його нові твори, які він не встиг опублікувати за життя.

РОЗДІЛ 1

Над дикою неозорою прерією, що простяглася на південь від старовинного іспанського містечка Сан-Антоніо-де-Бехар, — безхмарне блакитне небо і сліпуче полуденне сонце. Випаленою рівниною Техасу в бік поселень на річці Леоні повзуть низкою фургони; їх десять, і над кожним — напнутий на заокруглені ребра парусиновий сніжно-білий навіс. Навкруги по всій прерії — жодного знаку людських осель, не видно й жодного поруху: ані пташини вгорі, ані звіра внизу. Все живе в цю спекотливу пору завмирає або шукає затінку від немилосердного сонця. Фургони, запряжені міцними мулами, навантажені силою-силенною їстівних припасів, дорогими, навіть розкішними меблями, темношкірими рабнями й їхніми дітлахами; чорні невільники прошкують поруч узбіччям, дехто стомлено шкандибає позаду, ледве плентаючи збитими до крові босими ногами. Попереду цього обозу — легкий дорожній екіпаж; його чорношкірий кучер у задушливій лівреї уприває від спеки. З першого погляду стає зрозуміло, що це обоз не якогось там бідняка-переселенця з північних штатів, котрий вирушив пошукати щастя чи притулку на нових землях, а якийсь вельми заможний південець, очевидно, придбавши собі чималу садибу і плантацію, прямує нині у свої володіння разом з родиною, всіма пожитками і рабами...

А ось і сам він серед вершників на чолі валки фурго-нів — плантатор Вудлі Пойндекстер — високий сухор-лявий чоловік років п'ятдесяти, з величною, гордови-тою поставою й суворим жовтаво-хворобливим лицем. Одяг на ньому, вочевидь, дорогий, але простий: зграб-ний сюртук вільного крою, шовковий жилет і нанкові панталони. У вирізі жилета видно розстібнутий гудзик сорочки з найтоншого батисту, комірець якої перев'я-зано чорною стрічкою. Ноги в черевиках з м'якого дуб-ленця були засунуті в стремена. Тінь від крислатого капелюха падала на обличчя плантатора.

Двоє вершників їхали поряд з ним, праворуч — син пана Пойндекстера, двадцятирічний юнак у білій па-намі, що вельми йому личила, й легкому костюмі блідо-блакитного кольору. Його відкрите обличчя було сповнене життя, щире й веселе, чим він дуже різнився від старшого на сім років двоюрідного брата, відстав-ного офіцера з волонтерів. Той, вбраний у суконний військовий однострій, похмуро похитувався в сідлі праворуч від плантатора. Трохи осторонь від цієї трій-ці їхав ще один вершник, вдягнений у дешевший одяг, з канчуком у міцно стисненій руці. Цього чолов'ягу звали Джоном Сансомом, він був наглядачем над пі-шими невільниками, погоничем і провідником водно-час. На його смаглявому з грубими рисами обличчі застиг вираз замкнутості й настороженості. В екіпажі, досить просторому й пристосованому для тривалої по-дорожі, сиділи дві молоденькі дівчини. Одна, зі сніжно-білою шкірою, — єдина донька Вудлі Пойндекстера; друга, черношкіра, — її служниця. Караван почав свій шлях від берегів Міссісіпі, з Луїзіани.

Вудлі Пойндекстер був нащадком французьких емі-грантів; ще зовсім недавно він володів величезними плантаціями цукрової тростини і славився як один з найбагатших та найвизначніших аристократів амери-канського Півдня. Але надмірна марнотратна гостин-ність зрештою довела його до розору, тож Пойндекстеру,

на той час овдовілому, довелося покидати обжиті місця і вирушати разом з родиною на південний захід Техасу.

Караван посувався прерією дуже поволі, наче навпомацки, — на рівнині не було наїждженої дороги: лише ледь помітні сліди від коліс возів серед прим'ятої сухої трави свідчили про те, що тут уже хтось проїжджав раніше. Подорожні знемагали під палючим полудневим сонцем від гнітючої тиші, що стояла над прерією. Але, хоч як повільно просувалася запряжена худоба, все ж миля за милею залишалися позаду, і південець сподівався ще завидна дістатися кінцевої мети їхньої подорожі.

Проте не минуло й кількох хвилин, як Джон Сансом подав знак караванові зупинитися. Спершу він погнав свого коня трохи вперед, потім рвучко осадив його і повернув назад так, ніби побачив попереду якусь перешкоду. Плантатор вирішив був, що наглядач помітив оддалік індіанців, загони яких, як подекували, час від часу почали з'являтися саме в цих місцях, і запитав вершника:

— Що сталося?

— Трава вигоріла... У прерії була пожежа.

— Але ж запаху диму немає. У чому ж річ?

— Горіло днями, не зараз, — вершник спідлоба глипнув на хазяїна, — там уся земля чорна.

— То й що з того? Випалена трава нам не перешкода...

— Нічого здіймати рейвах через дурницю, — спохмурнів плантаторів племінник, витираючи спітніле чоло.

— Але як же ми тепер знайдемо дорогу, капітане Колхауне? — заперечив провідник. — На згарищі не лишилося сліду від старої колії, самий попіл. Боюся, ми зіб'ємося зі шляху.

— Дурниці! Ми просто перетнемо вигорілу ділянку і знайдемо колію вже на тому боці. Уперед! — гукнув Колхаун.

— Знати б ще, де він, той бік, — похмуро буркнув Джон Сансом і, скося глипнувши на капітана, поскакав

виконувати наказ. Він хоча й походив зі східних штатів, проте дещо знав про життя і у прерії, і на прикордонні. Караван рушив, але, наблизившись до вигорілої ділянки, раптово спинився. Ніде ані сліду, ані жодної вцілілої травинки — усе перетворилося на попіл. Чорне згарище простяглося перед мандрівцями ген-ген до обрю.

— Джон має рацію, — заклопотано мовив плантатор. — Що робитимемо, Кассію?

— Поїдемо далі вперед, — відставний капітан кинув самовдоволений погляд у бік екіпажа, у вікні якого промайнуло стривожене ніжне личко його кузини. — Дядечку! По той бік згарища має бути річка. Знайдемо переправу... Не вертатися ж нам назад. Покладіться на мене!

— Гарзд. — Пойндекстер кивнув, погоджуючись, і дав знак погоничам фургонів продовжувати рух. — Сподіваюся, ми не заблукаємо...

Пройшовши ще близько милі навпростець, валка знову спинилася, але тепер наказ віддав сам Колхаун. Дещо в навколишньому згорілому ландшафті змінилося, хоча й не на краще. Рівнина, як і перше, залишалася гладенькою й чорною, мов дошка, лише подекуди виднілися довгасті ланцюжки пагорків, котрі змінювалися видолинками, у яких проступали обгорілі цурпалки колишніх дерев та обвуглених кущів акації, що стояли поодинокі й купками. Було вирішено рухатися найближчим таким видолинком, оминаючи згорілі в пожежі гайки. Капітан уже не був таким самовпевненим, він усе частіше озирався назад, сумніваючись, чи туди вони їдуть, аж поки нарешті на його похмурому обличчі таки з'явилася вдоволення посмішка — пожарище несподівано скінчилося, і головний екіпаж знову викотився на наїжджену колію.

Вершники одразу помітили сліди коліс і відбитки кінських копит — зовсім свіжі, добре видно, що не пізніше як годину тому тут пройшов такий самий караван. Він, мабуть, теж простував до берегів Леони;

можливо, це був урядовий обоз, відряджений до форту Індж. Залишалося лише триматися його сліду, що й було зроблено, — той форт стояв недалеко від нової садиби Вудлі Пойндекстера.

Обоз пройшов ще з миллю цією дорогою — доки нарешті Кассій Колхаун змушений був з глибоким розпачем визнати, що слід сорока чотирьох коліс, якими він так упевнено допіру вів свій караван, залишено одним екіпажем і десятима фургонами, тобто тими самими, які зараз їхали позаду нього і разом з якими він подолав увесь довгий шлях — від самісінької затоки Матагорди.

Тепер не лишилося жодних сумнівів — караван Вудлі Пойндекстера описав широке коло, рухаючись слідами власних коліс.

РОЗДІЛ 2

Остаточо збагнувши це, капітан Кассій Колхаун натягнув поводи, спиняючи коня, і грубо вилаявся. Він упізнав і місце, з якого караван рушив після останньої зупинки, і сліди босих ніг чорношкірих невільників, і навіть відбиток половини підкови з заднього копита свого коня. Тепер йому в цьому, хоч і з великою неохотою, все ж довелося зізнаватися плантаторові. І не так досадував він через те, що вони дурно проїхали добрячі дві милі, як визнання власної неправоти уразило його самолюбство. Справді-бо, перебравши на себе роль провідника, він зганьбився як хлопчисько, тим паче що напередодні сам же й посварився з досвідченим провідником, найнятим його дядьком в Індіанолі, і той забажав розрахунку.

Караван знову спинився; Вудлі Пойндекстер більше ні про що не питав, зрозумівши, що до смерку, як він сподівався, прибути на місце не вдасться. Та то не найгірше лихо, ймовірна небезпека чигала тепер скрізь на цій широкій смузі вигорілої прерії. Он скільки клопоту

додалося: води, щоб напоїти коней і мулів, у них обмалъ, годувати тварин так само нічим, обозові доведеться заночувати просто неба в глухій місцевості, а найголовніше — з ними немає досвідченого провідника, який знав тут кожну стежину. На племінника, знаючи його вперту і запальну вдачу, плантатор не гнівався, але звістка про те, що вони таки збилися з дороги, подіяла на нього гнітюче. Відчувши невпевненість у поведінці Кассія, плантатор відвернувся і поглянув на небо.

Сонце, все ще пекуче, помалу схилялося до заходу. Південець помітив зграю чорних грифів, які літали у височині над заблукалими мандрівцями, ось кілька птахів спустилися до самої землі, решта закружляли над головами, аж плантатор відчув, як неспокій заповзає в душу. Він хотів було порадитися з сином, що робити далі, та раптом почув радісний лемент чорношкірих слуг: до каравану галопом наближався якийсь вершник.

Це була й справді приємна несподіванка!

— Він мчить у наш бік, еге ж? — вигукнув Вудлі Пойндекстер.

— Так, батьку. — Генрі відчайдушно розмахував панамом, піднявши її високо над головою, — привертав увагу незнайомця.

Та вершник і без того вже помітив караван. Невдовзі він під'їхав так близько, що його можна було роздивитися трохи краще.

— Судячи з одягу, мексиканець, — пробурмотів Генрі.

— Тим краще, тоді він напевно знає дорогу, — так само стиха відказав плантатор і злегка підняв капелюх, вітаючись з вершником, який зупинив свого розпаленого коня просто перед ними.

— Добридень, кабальєро! — промовив по-іспанськи капітан. — Ви мексиканець?

— Ні, сеньйори, — незнайомиць стримано всміхнувся і заговорив англійською. — Гадаю, нам зручніше буде порозумітися з вами вашою рідною мовою. Адже

ви американці з південних штатів? — вершник кивнув у бік чорних невільників. — І вперше в нашій прерії, чи не так? До того ж збилися з дороги. Зовсім випадково я помітив ваші сліди, коли їхав сюди, тож вирішив хоча б чимось допомогти...

— Сер, це вельми люб'язно з вашого боку, — мовив плантатор трохи пихато, — ми будемо вам дуже вдячні за допомогу. Мое ім'я Вудлі Пойндекстер. Я придбав садибу на березі Леони, недалеко від форту Індж. Ми сподівалися дістатися туди завидна. Як ви вважаєте, це можливо?

— Побачимо. — Незнайомець поскакав до найближчого пагорба, гукнувши на ходу: — Я зараз повернуся!

Із-за завісок карети на вершника зацікавлено дивилися дівочі очі — в них світилося не лише очікування, а й жагуча цікавість, яку заронив цей молодий вершник, на вигляд — не більше двадцяти п'яти років, стрункий і широкоплечий, у мальовничому вбранні мексиканського скотаря, він упевнено сидів у сідлі на породистому гнідому коні, що нетерпляче рив копитом землю, поки його хазяїн вдивлявся в околиці. На сонці зблискував золотий позумент, яким оздоблено його чорний капелюх; міцні ноги були взуті у високі чоботи зі шкіри бізона, стегна обтягнуті полотняними штаньми із шнурованням замість лампасів, ясно-червоним шовковим шарфом туго оперезано тонкий стан. Мало не вперше в житті серце Луїзи Пойндекстер билось так гучно. Незнайомцеві напевно підлестило б, якби він дізнався, які почуття викликав у серці юної креолки.

Проте вершник і гадки не мав про її існування. Він лише мигцем позирнув на запорошений екіпаж, коли повертався до власника фургонів.

— Допомогти з прикметами, на які ви могли б орієнтуватися, я вам, на жаль, не зможу, сер. Вам доведеться триматися сліду мого коня, щоб переправитися через Леону на п'ять миль нижче від прикордонного форту. Я й сам їду до того ж броду... — Незнайомець

на мить замислився. — Проте це не кращий вихід. Після пожежі тут устигли побувати дикі мустанги, які залишили на згарищі силу-силенну відбитків своїх копит... Мені дуже шкода, містере Пойндекстере, що я не зможу супроводжувати вас. Я мушу терміново прибути у форт зі спішною депешею. Та все ж — мій кінь підкований, слід його помітно відрізняється від слідів диких коней. Орієнтуйтеся за сонцем — воно увесь час має бути у вас по праву руч. Миль із п'ять рухайтесь й далі навпростець, нікуди не звертаючи, там побачите верхівку високого кипариса. Його стовбур на заході видно здалеку — він відсвічуватиме майже пурпуром. Їдьте просто до нього — кипарис стоїть на самому березі річки, недалеко від броду...

Перш ніж ударити коня острогами, вершник озирнувся на карету і тут-таки перехопив темний, блискучий і сповнений ніжності погляд молоді дівчини, але поспішно відвернувся, ніби побоюючись виказати себе мимовільним сповненим захвату поглядом у відповідь і здатися надмірно зухвалим.

— У мене часу обмаль, тож даруйте мені за те, що залишаю вас напризволяще, — сказав він плантаторові.

— Ми вам щиро вдячні, сонце допоможе нам не збитися зі шляху, а...

— Тільки б погода не підвела, — по хвилі роздумів зауважив вершник. — На півночі збираються хмари, але, сподіваюся, ви все-таки встигнете дістатися річки... Стривайте, ось що: краще тримайтеся сліду від мого ласо!

Незнайомець зняв з луки сідла згорнуту кільцями волосяну мотузку і, прикріпивши один її кінець до кільця на сідлі, кинув другий на землю. Відтак, гречно піднявши капелюха, підстрожив свого коня і знову поскакав прерією. Його ласо здійняло цілу хмару чорного пилу і залишило на вигорілій землі смугу, схожу на слід величезної змії.

— Дивовижний хлопчина! — задумливо мовив плантатор. — Чомусь він навіть не назвав себе.

— А я б сказав — просто зухвалець, — буркнув капітан, який помітив, як незнайомиць поглянув на карету. — Що ж до його імені, то можна не сумніватися — він назвався б вигаданим. Тут, у Техасі, повнісінько таких молодчиків, як правило, з темним минулим...

— Послухай, Кассію, — заперечив молодий Пойндекстер, — ти несправедливий. Він поведився як справжній джентльмен.

— Генрі, ти де-небудь бачив джентльмена, який напинав би на себе мексиканське ганчір'я? Ладен закластися, що й цей один з таких пройдисвітів... Ну та Бог з ним; хочу перекинутися словом з твоєю сестрою.

Під час розмови з капітаном Луїза все ще проводжала очима ставну постать вершника, що стрімко віддалявся.

— Що сталося, Лу? — прошепотів Колхаун, під'їхавши зовсім близько до екіпажа. — Може, ти бажала б наздогнати його? Ще не пізно — хочеш, я дам тобі свого коня?

Замість відповіді дівчина лише дзвінко засміялася.

— Цей волоцюга так зчарував тебе? — не здавався капітан. — Тож знай — це всього лише ворона, виряджена в павине пір'я.

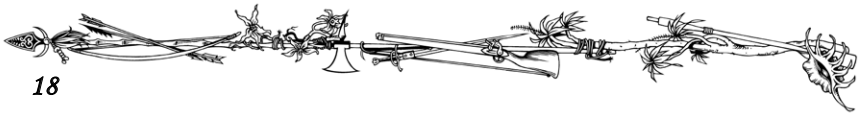
— Кассію, як тобі не соромно? Ну чому ти так злишся?

— Ти поводишся непристойно, Луїзо. Я певен, що це простий кур'єр зі скотарів, якого найняли офіцери форту.

— Справді? — дівчина лукаво глянула на свого роздратованого родича. — Я б не проти отримувати любовні листи з рук такого кур'єра.

— Стережися, щоб батько тебе не почув!

— А ти, Кассію, не вчи мене, як поводитися! — Де й поділася Луїзина жартівлива усмішка. Вона провадила далі поважним тоном: — Хоч батько і вважає тебе бездоганим взірцем, для мене ж ти всього лише капітан Колхаун. Та ще — двоюрідний брат, не більше. Але і в цьому разі, кузене, я не збираюся вислуховувати

твої нотації... Є тільки одна людина, до порад якої я мушу дослухатися і докори від якої згодна вислуховувати. Тобі ж раджу надалі утриматися від подібних моралей — ти не мій обранець!

Отак сказавши, дівчина знову відкинулася на подушки екіпажа і запнула завіски карети, даючи кузенові зрозуміти, що розмову закінчено.

Своєю гострою відмовою дівчина спантеличила Колхауна. Він не був готовий до такого. З полегкістю зітхнув, лише почувши голосні вигуки погоничів. Фургони знову посунули чорною прерією, колір якої цілком відповідав невеселим капітановим думкам.

РОЗДІЛ 3

Про дороговказ відтепер можна було не турбуватися — звивистий слід від ласо тягнувся безперервною смугою і був добре видний. Вершник, що залишив його, навіть дбайливо обминав перешкоди, аби караванові було вільніше їхати.

— Погляньте, той молодик і це передбачив! — утішено мовив Вудлі Пойндекстер, зрозумівши, що вершник зумисне обирає таку дорогу. — Шкода, що я не встиг спитати його ім'я. Сподіваюся, ми ще зустрінемося, якщо тільки він служить у форті.

— Я теж був би радий з ним заприятелювати, — усміхнувшись, зауважив Генрі.

Обоє раділи — важкий перехід згорілою прерією добігав кінця. Цей добрий настрій передався і всім іншим, крім, здається, Кассія Колхауна. Чорношкірі невольники й собі загомоніли веселіше. Слід сказати, що їхній пан плантатор був не жорстоким, а радше поблажливим рабовласником і зазвичай уважливо ставився до їхніх потреб. У фургонах залунали жваві голоси — усім нетерпеливилось якнайскоріше прибути на місце.